

P.I.D.

Gebaseerd op waargebeurde feiten.
Namen, data en locaties zijn waar nodig gefingeerd.

Eerste druk, juli 2017
© 2017 Bronja Hoffschlag

ISBN: 978 90 821370 7 1
NUR: 301

Omslagontwerp: A. Hoffschlag
Omslagillustratie: A. Hoffschlag

Uitgever: Agemo, Rotterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt en/of verveelvuldigd door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor de echte 'Tom' en 'Beth'.

FALLING SOUNDS EXPLODE
ACROSS MYRIAD CONSCIENCENESS OF TOMORROW'S MIND
YOU FEEL YOURSELF RISING SLOWLY
AND YET FALLING DOWN UPON SHATTERED DREAMS
CRYSTAL SIGHTS ARE SHATTERED AND DISTORTED
BY REALITY'S TRUTH
AGAIN.
YOU HEAR THE CRYING OF A THOUSAND HARPIES
AS TOMORROW IS GONE

"MIND FLOWERS"
IAN BRUCE-DOUGLAS, 1968

*HE BLEW HIS MIND OUT IN A CAR
HE DIDN'T NOTICE THAT THE LIGHTS HAD CHANGED
A CROWD OF PEOPLE STOOD AND STARED
THEY'D SEEN HIS FACE BEFORE...*

*"A DAY IN THE LIFE"
JOHN LENNON, 1967*

New Orleans, Louisiana – december 1969

De oude rugzak die hij op de middelbare school ook gebruikt had lag al maanden klaar onder zijn bed. Ooit hadden er leerboeken in gezeten en schriften en schrijfgerei. Nu bevatte de rugzak niet meer dan het meest essentiële, maar toen hij deze onder het bed vandaan naar zich toetrok, leek de tas veel zwaarder dan vroeger.

Hij had geweten dat ze zouden komen.

Twee jaar eerder had Charlie hem al gewaarschuwd. Alleen Charlie had naar hem geluisterd en hem op zijn woord geloofd, wanneer hij zijn verzochte theorieën uiteenzette. Alleen Charlie. De anderen die hij in vertrouwen had durven nemen hadden hem paranoïde genoemd of een complotdenker. Ze hadden hem voor gek verklaard en zelfs onweerlegbaar bewijs van tafel geveegd, maar hij was overtuigd geweest van zijn gelijk en met Charlies waarschuwing in zijn achterhoofd, had hij zich erop voorbereid dat hij op een dag zou moeten vluchten.

Toch, nu het moment dat hij al lange tijd vreesde daadwerkelijk was aangebroken, werd hij overvallen door een hevig gevoel van twijfel.

De agressie en vastberadenheid die doorklonken in het luide gebons op de voordeur deden hem bijna een volle minuut lang bevriezen, totdat de noodzaak van direct handelen tot hem doordrong. Hij mocht niet aarzelen. Er was geen tijd te verliezen. Nu was het moment. Nu.

De keuzes die hij op dat moment zou maken zouden de rest van zijn leven bepalen. Zijn hele toekomst hing af van de snelheid waarmee hij zich uit de voeten zou kunnen maken.

Buiten werd er opnieuw hard op de voordeur gebeukt.

Toen hij zijn oor tegen het hout van een van de vloerplanken drukte, kon hij de gedempte stemmen van zijn ouders horen. De exacte woorden kon hij niet onderscheiden. Hij stelde zich voor hoe ze overlegden, dat ze probeerden te besluiten hoe ze voldoende tijd konden rekken om hun enige zoon de kans te geven om te vluchten.

Weer klonk het geluid van een vuist die op hout sloeg en hij hoorde een onbekende, zware mannenstem zijn naam roepen.

“Thomas Robert Fremont?”

Snel krabbelde hij overeind. Hij trok zijn jas aan, hing de rugzak aan zijn linkerschouder en wrong onhandig zijn andere arm door de lus van

de tweede draagband. Gehaast keek hij zijn kamer rond om zich er voor de laatste keer van te verzekeren dat hij niets vergeten was en controleerde dwangmatig de inhoud van de binnenzak van zijn jas.

“Thomas Robert Fremont!”

De wetenschap dat hij hier nooit meer terug zou kunnen keren deed zijn ogen prikken. Zijn keel brandde en hij slikte een paar keer om het vervelende gevoel te verminderen. Geruisloos opende hij het raam van zijn slaapkamer en hees zich op de vensterbank. Toen hij achter zich de deur open hoorde gaan, keek hij verschrikt om. Zodra hij zijn moeder op de drempel zag staan, ademde hij opgelucht uit.

“Tom, wacht,” smeekte ze.

Hij bleef gehurkt op de vensterbank zitten, maar kon zich er niet toe zetten haar aan te kijken. “Ik moet weg,” fluisterde hij. “Je weet waarom. Je weet waarom ze hier zijn.”

“Ik dacht dat...,” begon ze.

Toen haar zachte stem wegstierf en ze haar zin niet leek te willen afmaken, hief hij zijn hoofd op. “Dat ik het me allemaal verbeeld heb? Dat het niet echt was?” stelde hij voor.

Ze knikte. “Tom, lieverd...”

De immens verdrietige blik in haar ogen brak zijn hart. “Ze *weten* het, ma. Ze weten dat ik het weet.”

Zijn moeder knikte bevestigend en stak een trillende hand in de zak van haar keukenschort. Toen de hand weer tevoorschijn kwam hield ze een bundeltje bankbiljetten tussen duim en wijsvinger.

Hij schudde zijn hoofd.

Ze haastte zich naar hem toe en hield hem het geld voor. “Je zult het nodig hebben,” meende ze.

“Dit kan ik niet aannemen,” protesteerde hij zacht.

“Thomas Robert Fremont!”

“Neem het,” drong ze aan en stopte het geld in zijn jaszak. Ze drukte een vluchtige kus op zijn voorhoofd en zei: “Ga nu.”

Tom knikte en klom door het raam naar buiten, waarna zijn moeder het achter hem sloot.

Ondanks dat het nauwelijks half zes was, was de avond al gevallen. De ijskoude decemberlucht kwam hem snijgend tegemoet, alsof die zijn zelfverkozen isolement wilde benadrukken. Hij had gehoopt om nog een laatste Kerst met zijn familie te kunnen vieren, maar het bleek hem niet gegeven.

Kort gunde hij zijn ogen de tijd om aan het donker te wennen, terwijl hij gehurkt in de dakgoot bleef zitten om buiten het gezichtsveld van de ongewenste bezoekers te blijven.

De dichtstbijzijnde straatlantaarn was al weken kapot.

Uit voorzorg had hij deze vanuit zijn slaapkamerraam uitgeschakeld met een luchtbuks. Iedere keer dat de lichtbron gerepareerd werd, had hij dat de eerstvolgende nacht op dezelfde wijze ongedaan gemaakt als de eerste keer. Na een zestal reparaties had de gemeente het kennelijk een verloren zaak beschouwd en niemand meer langs gestuurd om de lantaarnpaal een zevende maal te herstellen.

Weer klonk er gebons.

“Thomas Robert Fremont!”

Tom onderdrukte de neiging om over de rand van de dakgoot naar beneden te gluren. Hij wilde weten met hoeveel ze waren, maar besefte bijtijds dat het risico op ontdekking te groot was. Zachtjes kroop hij door de dakgoot in de richting van het dak boven de veranda.

Slechts meters onder hem werd de voordeur geopend.

Tom hield direct stil, maakte zich zo klein mogelijk en hield zijn adem in. Gespannen luisterde hij.

“We zijn hier voor Thomas Robert Fremont,” zei de zware stem, die al een aantal keer zijn naam had geroepen.

“Dat is mijn zoon,” antwoordde zijn vader.

“Als u even opzij wilt gaan.” Het klonk niet als een verzoek.

“Hij is hier niet,” mengde zijn moeder zich nu in de conversatie.

“Als u even opzij wilt gaan, mevrouw.” De onbekende stem klonk ongeduldig en autoritair.

“Hij is hier niet,” herhaalde ze.

“Mevrouw, we doen alleen maar ons werk, dus...,” begon een andere onbekende stem.

“Ik ook,” onderbrak ze hem.

“Beth,” maande zijn vader.

“Dus als u even opzij wilt gaan,” maakte de vreemdeling zijn zin af.

De scharnieren protesteerden piepend toen de deur verder geopend werd om de mannen binnen te laten. Zodra Tom de deur onnodig hard achter de bezoekers dicht hoorde vallen, liet hij zich voorzichtig op het gladde, schuine afdak van de veranda onder hem zakken.

De stemmen in het huis klonken gedempt en de individuele woorden waren onverstaaanbaar, toen Tom ineengedoken bleef zitten om te luisteren. Zijn rubberen schoenzolen hadden weinig grip op het natte hout en hij moest zich schrap zetten om niet weg te glijden. Zoekend naar de meest strategische vluchtroute keek hij om zich heen.

In de straat stonden diverse zwarte auto's geparkeerd.

Het was te donker om details te kunnen waarnemen, maar hij was er vrij zeker van dat geen van de voertuigen aan zijn burens toebehoorden.

Zijn hart miste een slag, toen hij vanuit zijn ooghoek iets zag bewegen in de tuin naast de zijne en hij draaide razendsnel zijn hoofd.

Een klein meisje keek hem bevreemd aan, haar hoofd schuin en een diepe frons in haar voorhoofd. Ze opende haar mond om iets te zeggen of te vragen.

Snel legde Tom zijn wijsvinger over zijn lippen en schudde nadrukkelijk zijn hoofd om haar tot stilte te manen.

Het kind knikte en zweeg, maar maakte geen aanstalten om weg te gaan of haar aandacht op iets anders te richten. Volkomen bewegingsloos stond ze in het schemerdonker, haar blik onafgebroken op hem gericht.

Kostbare seconden tikten weg, terwijl ze elkaar in stilte aanstaarden. Tom besepte dat hij niet langer kon wachten.

Gefascineerd keek het meisje toe hoe hij zich naar de rand van het afdak liet glijden en even aan zijn vingertoppen bleef hangen, voordat hij zich liet vallen en behendig met zijn beide voeten op de ongelijke grond naast de veranda landde.

Het kind sloop aarzelend dichterbij en gluurde naar hem over de lage heg, die de twee tuinen van elkaar scheidde. "Wat ben je aan het doen, Tom?" Ze fluisterde, hoewel ze geen idee had waarom.

"Ssst, Judy," siste hij en tiggerde op zijn buik naar de ruimte onder de veranda. De houten planken waren vlak boven zijn hoofd en hij zag er bijna geen hand voor ogen. Hij voelde spinnenwebben aan zijn gezicht plakken en slechts centimeters voor hem dacht hij een klein dier weg te zien schieten. Hij wilde er niet over nadenken wat het zou kunnen zijn.

Het deed er niet toe. Het was weg en hij had andere dingen aan zijn hoofd.

Langzaam begonnen zijn ogen aan het extreme donker te wennen en hij merkte dat hij alles buiten zijn onaangename schuilplaats nu duidelijker zag dan een paar minuten eerder. Vanonder de veranda gluurde hij heimelijk naar Judy.

Even leek het erop dat ze haar interesse in het vreemde gedrag van haar oudere buurjongen begon te verliezen, toen ze om zich heen keek en haar blik op de schommel naast haar bleef rusten.

Tom knikte haar bemoedigend toe, maar wist dat het te donker was om dit kleine gebaar over te kunnen brengen op deze afstand.

Judy wiebelde van haar linkervoet op de rechter en richtte haar blik toen weer op hem. Plotseling vastberaden liet ze zich op de grond zakken en kroop op handen en knieën door een smalle opening in de heg. Zoals ze Tom had zien doen, schoof ze plat op haar buik in de richting van zijn schuilplaats.

"Nee, Judy," kreunde hij. "Ga terug. Ga terug." Angstig dat haar aanwezigheid de zijne zou verraden keek hij om zich heen, maar behalve het meisje zag hij niemand.

Ze hoorde hem niet en naderde met bewegingen die het midden hielden tussen die van een slang en die van een hagedis. Zodra ze bij hem onder de veranda was, ging ze op haar knieën naast hem zitten en fluisterde: "Het is eng hier. Wat zijn we aan het doen?"

"We doen niks," antwoordde hij zacht. "Ik probeer te ontsnappen."

"Waarom?" wilde ze weten.

Tom dacht even na, maar schudde toen zijn hoofd. Het was zinloos om zijn hersenen te pijnigen in de hoop een verklaring voor zijn situatie te vinden, die het kleine meisje zou kunnen begrijpen. Vaak begreep hij zelf niet eens hoe het had kunnen gebeuren of waarom hij zich er überhaupt in gemengd had. Nog minder begreep hij waarom de rest van de wereld niet leek te kunnen zien wat hij zag.

"Waarom wil je ontsnappen?" probeerde Judy opnieuw.

"Er stonden daarstraks mannen voor de deur," fluisterde Tom.

"Waarom?"

"Dat is een lang verhaal."

"Waar zijn ze nu?"

"In het huis. Ze willen me opsluiten, omdat ik iets weet wat ik niet had mogen weten."

"Wat dan?" vroeg ze.

"Dat kan ik niet uitleggen," zei hij. "Het is een lang verhaal en ik heb weinig tijd." Zodra hij vanuit zijn ooghoek de koplampen van een van de zwarte auto's op zag lichten, maakte hij zich automatisch kleiner.

Naast hem volgde Judy zijn voorbeeld.

Tom realiseerde zich dat hij nooit weg zou kunnen komen. Het huis moest omsingeld zijn. Waarheen hij ook vluchtte, iemand zou hem zien. "Wil je iets voor me doen, Judy?" fluisterde hij.

Ze knikte.

Hij voelde het meer dan dat hij het daadwerkelijk kon zien, haar korte hoofdbewegingen tegen zijn schouder. Op gevoel deed hij zijn rugzak af en schoof die naar het kind toe. "Je moet dit verstoppen," instrueerde hij op dringende toon. "Verstop het en bewaar het voor me. Ik kom er voor terug." Hij keek opnieuw naar de koplampen van de auto, tientallen meters verderop. "Ooit."

"Oké," siste ze. "Wat zit erin?"

"Belangrijke papieren," antwoordde hij. "Je mag ze niet kwijtraken en ze aan niemand laten zien. Niemand mag weten dat je ze hebt. Begrijp je dat?"

“Ja.” Judy trok de rugzak dicht tegen zich aan en friemelde nieuwsgierig aan de ritsluiting.

Tom kon het horen in de doodse stilte. “Laat dicht,” snauwde hij.

Gehoorzaam trok ze haar handje weg en klemde haar vingers nu om een van de schouderbanden. “Oké,” zei ze weer. Haar stem trilde een beetje, maar ze klonk eerder opgewonden dan bang.

“Kun je lezen?” vroeg Tom.

“Ik ben al zeven,” antwoordde ze op beledigde toon en harder dan hij prettig vond.

“Ssst,” siste hij. “Je mag het nooit lezen. Hoor je? Nooit. Ook niet als je groter bent.” Naast hem voelde hij haar opnieuw bevestigend knikken. Hij stak zijn hand in zijn jaszak en haalde het geld eruit. “Wil je dit morgen teruggeven aan mijn moeder?” vroeg hij en stopte het bij het kind in haar vrije hand.

Judy vroeg niets en stopte het geld in haar broekzak.

Tom schoof op zijn buik dichter naar de rand van de veranda toe en gluurde er onderdoor. “Je moet nu gaan, Judy,” fluisterde hij, zodra hij het meisje weer naast zich voelde. “Ga terug via dezelfde weg als je gekomen bent. Blijf laag bij de grond.”

“En jij dan?” vroeg ze bijna onhoorbaar.

“Ik moet hier nog even blijven,” antwoordde hij. “Ga naar huis, Judy.” Hij knipperde even met zijn ogen. “Wat doe je eigenlijk nog buiten in het donker?”

“Spelen. Mama is nog niet thuis,” zei ze. Met moeite trok ze de zware rugzak weer naar zich toe.

“Kun je wel naar binnen?” vroeg hij.

Met haar vrije hand haalde ze een koordje met een sleutel eraan onder haar jas vandaan. Het metaal glinsterde flets in de schemering.

“Ga naar binnen en verstop het,” zei hij. “Ze mogen het niet vinden.”

“Wie?” fluisterde Judy.

“De mannen in de zwarte auto's.”